

Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Λαγκαδά για τη «δοξαστική και χαρμόσυνη» εορτή της Κοίμησης της Θεοτόκου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης](#)

Για «δοξαστική και χαρμόσυνη» εορτή για όλον τον κόσμο της Ορθοδοξίας κάνει λόγο, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ. Πλάτων](#) στην Εγκύκλιο του για την εορτή της [Κοίμησης της Θεοτόκου](#), καθώς όπως αναφέρει «δέν αποτελεί γεγονός πένθους καιόδύνης, ούτε και μάς προξενεί αίσθημα απώλειας για τήν έκδημία ενός έγγύτατου και προσφιλοῦς μας προσώπου. Αντιθέτως· αποτελεί Έορτή Δοξολογίας και Πανηγυρισμοῦ, πλήρους και ἀληθινῆς χαρᾶς».

Επισημαίνει δε στη συνέχεια ότι «οἱ ὕμνοι τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δέν εἶναι θρήνοι. Εἶναι ὕμνοι πλήρεις βεβαιότητος, παρηγοριᾶς, ἀγάπης, ζωῆς καί χαρᾶς λόγω τοῦ πρεσβευτικοῦ ρόλου τῆς Θεοτόκου. Αὐτό εἶναι τό θέμα καί ὁ τόνος τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Μικροῦ καί τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος, στίς ὁποῖες μετέχουμε κατά τίς δύο πρῶτες ἐβδομάδες τῆς νηστείας τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Γι'αὐτό καί στή συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ μας ἡ χρονική αὕτη περίοδος ἔχει ἐντυπωθεῖ ὡς τό Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ».

Αναλυτικά ἡ Ποιμαντορική Εγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνης κ. Πλάτωνος γιά τὴν εορτή τῆς Κοίμησης τῆς Θεοτόκου:

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται· καί Ἀγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δέ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοι ἐξόδιον προσφωνοῦσα τῇ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος..»
(Ὑμνος Ὁρθροῦ τῆς Ἑορτῆς)

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀξιωνόμαστε γιά μία ἀκόμη φορά νά ἐορτάσουμε τή Μεγάλῃ Θεομητορική Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ὅπως μαρτυρεῖται στόν ἐπί κεφαλῆς ὕμνο καί στίς ἀκολουθίες, στίς ὁποῖες μετέχουμε στό πλαίσιο τῆς Ἑορτῆς, ἡ μνημόνευση τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου χαρακτήρισε ὡς «κοίμησιν ἔνδοξον καί πανεύφημον», δέν ἀποτελεῖ γεγονός πένθους καί ὀδύνης, οὔτε καί μᾶς προξενεῖ αἶσθημα ἀπώλειας γιά τήν ἐκδημία ἑνός ἐγγύτατου καί προσφιλοῦς μας προσώπου. Ἀντιθέτως· ἀποτελεῖ Ἑορτὴ Δοξολογίας καί Πανηγυρισμοῦ, πλήρους καί ἀληθινῆς χαρᾶς. Οἱ ὕμνοι τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δέν εἶναι θρήνοι. Εἶναι ὕμνοι πλήρεις βεβαιότητος, παρηγοριᾶς, ἀγάπης, ζωῆς καί χαρᾶς λόγω τοῦ πρεσβευτικοῦ ρόλου τῆς Θεοτόκου. Αὐτό εἶναι τό θέμα καί ὁ τόνος τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Μικροῦ καί τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος, στίς ὁποῖες μετέχουμε κατά τίς δύο πρῶτες ἐβδομάδες τῆς νηστείας τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Γι'αὐτό καί στή συνείδηση τοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ μας ἡ χρονική αὕτη περίοδος ἔχει ἐντυπωθεῖ ὡς τό Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ.

Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ πηγὴ χαρᾶς, διότι ἡ ἀειπάρθενος Μαρία ἔγινε ἀποδέκτης ἀληθινῆς χαρᾶς, καθότι ἀξιώθηκε νά κυφορήσει καί νά γεννήσει κατά τήν ἀνθρώπινη φύση Του τόν Μονογενῆ Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν Σωτήρα τοῦ Κόσμου. Ἡ ἀφοσίωση καί ὑπακοή Τῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἡ τέλεια πίστη Τῆς ὑπῆρξαν καθοριστικά γεγονότα γιά τήν ὑπερνίκηση τῆς λύπης καί τῆς ὀδύνης πού προξενοῦν ἡ ἁμαρτία καί τό ἀναπόφευκτο τοῦ θανάτου. Ἐπομένως, πρόκειται περὶ Ἑορτῆς ἀποδόσεως τιμῆς καί εὐλαβείας γιά τήν εὐλογημένη καί καθοριστικὴ προσφορά τῆς Παναγίας μας στή σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴ φθορά καί τόν θάνατο. Ἡ βεβαιότητά μας γιά τήν κραταιὰ δύναμη τῶν πρεσβειῶν Τῆς στόν

Υιό Της καί Θεό μας υπέρ ὅλων ἡμῶν τῶν πιστῶν, μᾶς ὁδηγεῖ νά ψάλλουμε:
«Ἐμπλησον Ἀγνή εὐφροσύνης τήν καρδίαν μου, τήν σήν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν,
τῆς εὐφροσύνης ἡ γεννήσασα τόν αἵτιον».

Ἡ Θεοτόκος γεύθηκε τόν φυσικό θάνατο, κατά τόν ὁποῖο χωρίστηκε ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα Της. Τήν μέν πάναγνη ψυχή Της παρέλαβε ὁ ἴδιος ὁ Υἱός Της, ὁ ἀναστημένος Κύριος τῆς Δόξης, τό δέ σῶμα Της κατετέθη ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους στόν τάφο Της στή Γεθσημανή. Ἐντούτοις, τό πανακήρατο σῶμα τῆς Μητέρας τῆς Ζωῆς οὐδέποτε γνώρισε τήν μετά θάνατον φυσική διαφθορά καί ἀποσύνθεση. Μάλιστα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἐπισημαίνει ὅτι, ὅπως κατά τή Γέννηση τοῦ Κυρίου ἡ Θεοτόκος παρέμεινε παρθένος καί ἀδιάφθορος, ἔτσι καί μετά τήν Κοίμησή Της τό σῶμα Της παρέμεινε ἄφθαρτο. Τήν ἀλήθεια αὕτη ἐκφράζει ὁ Ὑμνωδός μέ τά λόγια: «*Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοι Παρθένε ἄχραντε..*». Μέ τήν ἐντολή τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της τό νεκρωμένο σῶμα Της ἐπανενώθηκε μέ τήν ψυχή Της, ζωοποιήθηκε καί μόνη Αὐτή μετέστη στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν συμμετέχοντας ἅμεσα στή δόξα τοῦ Υἱοῦ Της. Ἐπομένως, μόνη ἡ Θεοτόκος ἀναστήθηκε πρό τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, πού τήν προσδοκοῦμε ὅλοι καί τήν ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Γι'αὐτό ἡ Ἑορτή τῆς Κοιμήσεώς Της γιά ὅλον τόν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι δοξαστική καί χαρμόσυνη.

Ἡ Θεοτόκος στέκεται πάνω ἀπ'ὅλους τούς ἁγίους καί γι'αὐτό τήν ὀνομάζουμε Παναγία. Σύμφωνα μέ τούς θεοφόρους ἐκκλησιαστικούς Πατέρες ἡ Παναγία οὐδέποτε ἀμάρτησε στή ζωή Της. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τονίζει ὅτι ὁ Θεός σαρκώθηκε «ἐκ Παρθένου ἀγνῆς καί ἁγίας, μᾶλλον δέ πανυπεράγνου καί ὑπεραγίας». Ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα καί διάνοια ἀδυνατεῖ ἐπαξίως νά ὑμνήσει τήν καθαρότητα, τή δόξα καί τή μεγαλοσύνη Της. Ὁ πιστός λαός μας ἔχει ἐνστερνιστεῖ ὅλη τή διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, γι'αὐτό καί ὑπερβαλλόντως Τήν τιμᾶ, πιστεύοντας ἀκράδαντα στήν ὀρθότητα τῆς ἐπισήμανσης τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «*Παρθένος ἡμᾶς ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου, διά Παρθένου ζωήν εὐρομεν αἰώνιον*», καί τήν παρακαλοῦμε μέ θερμή ὅπως «*προσάγη τήν ἡμετέραν προσευχήν, τῷ Θεῷ Υἱῷ αὐτῆς καί Θεῷ ἡμῶν*». Σέ αὐτήν προστρέχουμε γιά παρηγοριά, ὅταν μᾶς κυκλώνουν οἱ ζάλες τοῦ βίου «*ὥσπερ μέλισσαι κηρίον*». Αὕτη, ἡ Πανυπέραγνη Ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανῶν γιά δύο χιλιετίες εἶναι ἡ παρηγοριά, ἡ ἐνίσχυση καί τό σταθερό καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Εἶθε οἱ καρδιές ὅλων μας νά εἶναι πλήρεις ἀληθινῆς χαρᾶς ὡς πρόγευση τῆς εὐλογημένης καί αἰώνιας ζωῆς, τήν ὁποία προσδοκοῦμε νά ἔχουμε μέ τόν Κύριό μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ὅλους τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα σέ ὅλους. Εἶθε ἡ Παναγία, πού εἶναι ἡ Προστάτις τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας, νά προστατεύει καί νά σκεπάζει τήν πατρίδα μας, τόν λαό μας, καί νά μᾶς στηρίζει ὅπως ἰδιαιτέρως στίς δύσκολες στιγμές πού διερχόμαστε σήμερα. **ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!**

Διάπυρος πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον Εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ὁ Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης Πλάτων